

CONSTANTIN M.N. BORCIA

STRANIA CIVILIZAȚIE UMANĂ

„...și totuși noi suntem vinovați că, deși cunoscând toate acestea, nu le-am acordat importanța cuvenită și nici nu le-am privit cu suficientă seriozitate.”

ERICH VON DÄNIKEN

(ERICH VON DÄNIKEN - „*Amintiri despre viitor – Enigme nedezlegate ale trecutului*”, Editura Politică, București, 1970, trad. Gh. Doru, S. Stanciu, pag. 171)

“Arthur Schopenhauer afirma odată că orice teorie trebuie să treacă prin trei etape în confruntarea ei cu opinia generală. În prima etapă este luată în derîdere, în a doua respinsă și în a treia acceptată ca un lucru de la sine înțeles atîta timp cît nu apar alte teorii cu aceleași perspective.”

LUDVIK SOUČEK

(LUDVIK SOUČEK – „*Bănuiala unei umbre. În căutarea civilizațiilor pierdute*”, Editura Albatros, 1984, trad. Alexandra Toader, pag. 22).

Așadar, mă întreb iarăși:

De unde vine, încotro se îndreaptă această omenire care merge neîncetat pe drumu-i mohorât și lung și care, iar se întoarce și iar înaintează ca într-un labirint fără sfârșit... oare de unde vine, încotro se îndreaptă ?

Cred că... nimeni dintre oameni nu o va ști vreodată...

În definitiv, poate că fiecare om este integrat ÎNTR-O STRUCTURĂ SPAȚIO-TEMPORALĂ DEOSEBITĂ... Fiecare om este influențat de această structură stranie, dar o și influențează... De ce există această structură ? Ei bine, răspunsul la această întrebare este dificil de dat, cel puțin deocamdată... Poate că această structură este aceea care face diferența dintre NEANT și ETERNITATE...

Poate că așa ar trebui înțeleasă și cugetarea lui Terentiu:

«Terentiu este cel care a spus: "Sunt om și nimic din ce e omenesc nu-mi este străin", maximă celebră și azi, sugerând cunoșterea vieții sub toate aspectele ei. »

(<https://ro.wikipedia.org/wiki/Teren%C8%9Biu>)

VA DORESC SĂNĂTATE ȘI NUMAI BINE...

Cu deosebită considerație,

Constantin M.N. Borcia

Aprilie 2019

CUPRINS

STRANIA CIVILIZAȚIE UMANĂ

PREFAȚĂ / 11

INTRODUCERE / 17

1. MISTER, PSEUDOȘTIINȚĂ ȘI CERTITUDINE / 45
2. CÂTEVA MISTERE / 67
3. GENEZA OMENIRII / 106
4. ENIGMATICELE CIVILIZAȚII DISPĂRUTE CIVILIZAȚII SUCCESIVE / 158
5. EVOLUȚIA „STANDARD” –CONCEȚIA OFICIALĂ / 189
6. DESPRE ENIGMATICA CIVILIZAȚIE PRE-UMANĂ / 198
7. IPOTEZA CIVILIZAȚIEI STRĂVECHI / 205
8. IPOTEZA PALEOASTRONAUTICĂ / 213
9. IPOTEZA CIVILIZAȚIEI PARANORMALE / 275
10. IPOTEZA PLANETEI INTELIGENTE / 286
11. IPOTEZA ORIGINII OCULTE / 310
12. IPOTEZA COMUNICĂRII / CĂLĂTORIILOR TEMPORALE / 338
13. IPOTEZA SIMULĂRII / 374
14. IPOTEZA PLANETEI AMENAJATE / 383
15. CĂTRE CE NE ÎNDREPTĂM ? / 421
16. SFÂRȘITUL OMENIRII / 477
17. DESPRE CIVILIZAȚIILE EXTRATERESTRE CREATIVE / 487
18. SITUAȚIA ACTUALĂ (Statisticile lumii în timp real) / 499
19. PROVOCĂRI PENTRU CIVILIZAȚIA UMANĂ / 505
20. SINTEZA IPOTEZELOR. CONCLUZIE / 520

paranormale și obiecte zburătoare neidentificate, este un prezent în care există multe angoase, pericole și câteva speranțe și proiecte... Un prezent în care există pericolul modificării climei, pericolul izbucnirii unor războaie, pericolul izbucnirii unor epidemii, pericolul ciocnirii cu asteroizii sau cometele... Este un prezent în care există tot felul de boli - SIDA, cancerul, progeria, în care există crize economice, în care există bogați și săraci, în care oamenii se sinucid, în care există crime și terorism, nebuni și disperați... Un prezent în care există oameni inteligenți, foarte inteligenți dar și oameni sărmani...

Oare ce mai există în acest... prezent ? Multe altele... Spre exemplu, încă mai există teatre, expoziții, concerte, reuniuni, cărți, filme, bunătate și compsiune... Dar...

"Trecerea timpului deformează și ea relitatea, pe măsură ce mințile noastre se străduiesc să relizeze o descriere a evenimentului și pe măsură ce informațiile din mass media încep să se coaguleze în jurul unei singure povești. Apoi mai intervine și problema simplă a uitării."

(Amanda Ripley- "Inimaginabil. Cine supraviețuiește dezastrelor și de ce", Edit. House of Guides, 2008, trad. Arabela Riță, pag. 239)

Ce va fi în viitor ?... Mulți oameni își pun această întrebare... Însă trebuie subliniat că viitorul va fi cândva trecut, trecutul a fost cândva... viitor, iar prezentul a fost odată viitor și va fi cândva... trecut, unul îndepărtat, foarte îndepărtat... Mai repede decât te poți aștepta... Și ce rămâne în urmă ?... Doar atât: iluzia eternității...

Dar, întrebarea importantă pe care mi-o pun este: cum de s-a ajuns aici, în acest prezent relativ ?... Iată o întrebare mai dificilă decât pare la prima vedere...

1. MISTER, PSEUDOȘTIINȚĂ ȘI CERTITUDINE

Despre mister

Precum se știe, misterul înseamnă... "ceea ce este (încă) necunoscut; neînțeles sau nedescoperit; taină; secret."
(<http://dexonline.ro/definitie/mister>).

Misterele reprezintă în ultimă instanță, o lipsă de informație (sau, cu alte cuvinte, reprezintă o cerință de informație). Elucidarea misterului înseamnă obținerea unei informații, a unei certitudini... Unele mistere se referă la evenimente (din trecut sau din viitor) – spre exemplu misterul originii Universului sau misterul originii vieții sau misterul originii omului... Sunt tot felul de ipoteze care încearcă să elucideze astfel de mistere, dar nu sunt totuși CERTITUDINI, decât poate pentru unii oameni....

Alte mistere se referă la lucruri, fenomene, procese – spre exemplu misterul fenomenelor paranormale, iar alte mistere se referă la evenimente speciale, cum ar fi dispariția dinozaurilor...

În cartea „*Cele șaptezeci de mari mistere ale lumii antice. Descifrarea secretelor vechilor civilizații*” – coordonator Brian M. Fagan (Enciclopedia RAO, 2008, București), sunt prezentate mai multe mistere care nu au fost nici pe departe elucidate, deși au fost mulți care au încercat să le rezolve...

Iată câteva mistere, preluate din cartea citată: misterele epocii de piatră (enigma originii omului; evoluția limbajului; dispariția animalelor mari...), vechile civilizații (cum au fost ridicate piramidele și obeliscurile; enigma Sfînxului; enigmaticele Linii Nazca; cine a construit Tiawanaku, etc.); morminte și comori pierdute, scrieri vechi și nedescifrate, civilizații dispărute... Alături de aceste mistere mai sunt și multe altele (de pildă dispariții misterioase, vindecări miraculoase, întâlniri ale unor oameni cu ființe

stranii, călătorii ale spiritului în lumi fabuloase, etc.)... Printre misterele semnalate de Isaac Plotain (în cartea "*Științe secrete*" – PRO Editură și Tipografie, 2006) sunt de menționat următoarele: energia spațiului, teleportarea, originea gravitației, antigravitația, structura Universului, Pământul cavităar, Pământurile gemene, structura ființei)...

Descifrarea unui mister este anevoioasă și pretinde pe lângă o anumită argumentație bine gândită, o multitudine de alte dovezi, suplimentare, (cum ar fi documente vechi, diverse vestigii, etc.), în afară de dovezile logice și eventual matematice... În sfârșit, s-ar mai pune problema credibilității explicației... Cineva, un savant oarecare să zicem, poate pretinde că a elucidat un mister sau altfel spus că a găsit o explicație, care poate fi perfect logică, poate chiar aduce tot felul de dovezi, astfel încât în final să poată spune: iată oameni buni că am dezlegat acest mister (care poate fi oricare)... Numai că acei „oameni buni”, pot găsi tot felul de argumente, astfel încât, în cele din urmă, nu acceptă explicația oferită de acel cineva, de acel savant și chiar pot să ofere „argumentul” suprem: ei bine, chiar dacă ceea ce susții dumneata, este logic, chiar dacă ai adus și alte dovezi în sprijinul explicației dumitale, ei bine NOI NU CREDEM CĂ ESTE AȘA !... De ce ? Pur și simplu pentru că nu credem ! Atât și nimic mai mult !... Poate fi și așa... Ca urmare, fiecare poate să creadă ce vrea despre un mister sau altul, fie el neînsemnat sau dimpotrivă, fascinant... Alteori, soluționarea unui mister, conduce la apariția altor mistere... Spre exemplu, în cartea „*Cele șaptezeci de mari mistere ale lumii antice. Descifrarea secretelor vechilor civilizații*”, la capitolul consacrat enigmei originii omului, se face următoarea remarcă, în final:

„Majoritatea antropologilor, geneticienilor și a arheologilor contemporani consideră că omul modern a apărut acum circa 1300000 de ani, în Africa de Est, cel mai

probabil ca urmare unor modificări de climă dramatice, care au reprezentat presiuni selective pentru schimbări anatomice și – mult mai important – cognitive. Se crede că, la acea vreme, populația scăzuse la 100000 de oameni, astfel încât ar fi fost foarte posibil să dispărem, lăsând pământul pe mâna neandertalienilor din Europa și lui Homo erectus asiatic. Numai că am supraviețuit; mai mult, acum 100000 – 50000 de ani, într-un șir complex de migrații, ne-am răspândit din Africa în întreaga lume, împingând către dispariție toate celelalte specii umanoide. Cum anume am făcut acest lucru, rămâne un mister al Epocii de piatră.”

(Pag. 88)

*

➤ Se zice că nimic nu rezistă trecerii timpului... Cu toate astea, unele lucruri au rezistat - unele fosile străvechi, unele clădiri sau construcții, unele documente...

De ce acestea au rezistat, iar altele nu ? Spre exemplu, unele fosile de dinozauri au rezistat, ansamblul Stonehenge, (un monument din neolitic aflat în Anglia, în comitatul Wiltshire, format din patru cercuri concentrice construite din pietre - <http://ro.wikipedia.org/wiki/Stonehenge>), a rezistat trecerii timpului, piramidele din Egipt au rezistat, și așa mai departe, în vreme ce altele au dispărut... De ce ?...

Iată un alt exemplu preluat de pe internet - <http://www.descopera.ro/dnews/> („O sabie de acum 2.300 de ani, în stare perfectă, descoperită într-un mormânt” – autor Oana Bujor, 01.09.2017):

« O sabie chinezească în stare perfectă a fost descoperită într-un mormânt, relatează "Independent".

Arheologii au descoperit o armă antică, de acum 2.300 de ani, într-un mormânt de lângă ruinele orașului Chengyang, centrul Chinei.

Atunci când au scos sabia din învelișul său au observat că nu este nicio urmă de coroziune, iar lama este ascuțită. Echipa din cadrul Henan Provincial Institute a

Experții cred că artefactul aparține anilor 475 sau 221 î.Hr. în timpul diviziunii dintre cele opt regiuni din dinastia Zhou.

Sabia care a fost îngropată în interiorul unui sicriu din lemn alături de proprietarul său a fost conservată deoarece mormintele antice din zonă sunt deseori umede și sigilate de factorii externi. »

Cred că explicația oferită referitoare la conservarea perfectă a sabiei nu este pe deplin convingătoare...

Așadar, de ce nu au fost toate prefăcute în praf și pulbere ? (Adică toate fosilele, vestigiile, obiectele vechi și foarte vechi, clădirile, documentele...).

De ce nu au rezistat toate TRECERII TIMPULUI ?...

Poate că s-ar putea da o explicație... Spre exemplu o explicație ar fi că unele obiecte au avut șansa să fie conservate în locuri prielnice, ferite de șocuri mecanice, de variații mari de temperatură, etc., iar altele nu a au avut șansa asta... Cu toate acestea, este greu de crezut că în decursul miilor de ani, a zecilor de mii de ani, aceste obiecte sau fosile să fi fost atât de bine conservate ! Și chiar mai mult, este greu de crezut că locul unde s-au aflat a fost ferit de tot felul de agenți distructivi ! Dacă totuși ar fi așa, întrebarea inevitabilă care apare este : DE CE ?... Alta trebuie să fie explicația...

*

Pseudoștiința

În legătură cu infatuarea unor așa-ziși savanți, iată un citat dintr-o carte, intitulată „Enigma cuantică”, autori Bruce Rosenblum și Fred Kuttner:

« Dacă ceea ce spui este corect, a prezenta acest material unor nesavanți este echivalentul intelectual al situației în care lași niște copii să se joace cu pistoale încărcate.

Obiecția unui coleg la cursul nostru de fizică „Enigma Cuantică” » (Pag. 15)

Iată un minunat exemplu de înfumurare, de desconsiderare a capacității altor oameni (care sunt... „nesavanți”) de a judeca și de a avea o opinie, un exemplu de mizerie morală venită din partea unui individ care se consideră savant și care ar trebui să lumineze pe alții, să încerce să expună anumite conștiințe mai abstracte astfel încât să fie înțelese de cât mai mulți oameni și nicidecum nu ar trebui să jignească pe alții...

Oricum, pot să spun doar atât referitor la acest individ: s-ar prea putea să fie chiar el... unul dintre acei copii care se joacă inconștient cu... pistoale încărcate... Fără supărare...

*

Referitor la pretenția unor savanți, care cred că sunt singurii deținători ai adevărului, se pot spune multe... Spre exemplu sunt unii care își închipuie că dacă cunosc câteva legi, principii sau metode, știu totul și fie ignoră tot felul de ipoteze ale unor cercetători, fie îi exclud pe aceștia din comunitatea lor, crezând că prin asta le fac o mare defavoare, fie socotesc aceste ipoteze sau concepții ca fiind la frontiera științei, în cel mai bun caz, sau le socotesc ca fiind... pseudoștiință – adică ceva care se vrea a fi știință dar nu este decât o poveste și atâta tot... Iată, pentru exemplificare, câteva aspecte din cartea lui John L. Casti – „Paradigme pierdute: tatonând misterele neelucidate ale științei moderne”, Editura Pergament, 2007, traducere Valentin Stoica...

Acesta spune că sunt unele semne distinctive ale pseudoștiinței, pe care le enumeră, făcând și câteva comentarii, numindu-i pe cei care se ocupă cu pseudoștiința, „exaltați, trăsnîți și falși oameni de știință”:

- *Gândire anacronică (se revine asupra unor teorii demodate, inadecvate).*
- *Căutare de mistere.*

- Recurgere la mituri.
- Abordare neglijentă a dovezilor.
- Ipoteze irefutabile.
- Explicare prin scenariu.
- Cercetare prin interpretare literară.
- Refuz de a revizui.

„Principala apărare a pseudoștiinței este rezumată în afirmația potrivit căreia, totul este posibil, versiune pseudoștiințifică a laimotivului filozofic al lui Feyerabend, totul este permis.” (Pag. 82 – 85)

Singurul răspuns care i se poate da acestui domn (și a altora cu care se aseamănă) este sfatul înțelept al lui Henri Poincare:

„A te îndoi de tot sau a crede tot sunt două soluții la fel de comode, amândouă scutindu-ne să reflectăm.”

(Henri Poincare – „Știință și ipoteză” – Editura Științifică și Enciclopedică”, 1986, traducere Constantin Popescu-Ulmu, pag.23)

Într-adevăr, dânsul, domnul Casti adică, expune în această carte, câteva problematici, câteva mistere, cum ar fi problema originii vieții, fără să încerce măcar să propună o nouă perspectivă, o nouă abordare...

Pur și simplu expune câteva teorii sau ipoteze, după care își dă cu părerea despre care ar fi soluția corectă... În definitiv, dumnealui se îndoiește de tot și crede totul, în același timp – este paradoxal dar... așa este !... (Se îndoiește de tot ceea ce nu poate să înțeleagă și, dimpotrivă, crede tot ceea ce poate să înțeleagă, iată o atitudine foarte înțeleaptă – în felul acesta poate să doarmă liniștit și să-i jignească pe alții care au alte păreri, denumindu-i... exaltați, trăsniți sau pseudosavanți...).

Sunt însă opiniile dumnealui și le respect ca atare, dar atâta tot...

În definitiv acești oameni de știință care resping orice nu este conform cu concepția lor (cam tot așa cum

oamenii religioși resping tot ceea ce nu se încadrează în viziunea lor asupra lumii) oare nu și-au pus întrebarea : de ce totuși sunt alți oameni care cred altceva decât cred ei ? Poate că vor răspunde prin cine știe ce argumente logico-psihologice – concepțiile lor nu sunt decât halucinații, erori de raționament, escrocherii și așa mai departe... Dar, atenție, aceleași argumente ar trebui să li se aplice și lor, oamenilor de știință adică. Este cunoscut că și în domeniul acesta, al științei adică, au fost destule escrocherii, spre exemplu, „Omul de Piltdown”...

„Este numele unei presupuse descoperiri a arheologului amator Charles Dawson, care consta în rămășițe fosilizate ale craniului unui humanoid. În realitate, aceasta a fost o fraudă, maxilarul aparținând unui urangutan, iar restul oaselor unui bărbat adult din epoca modernă.

Înșelătoria a fost dovedită abia în 1953, timp de aproape 40 de ani specimenul fiind expus publicului și numit oficial *Eoanthropus Dawsoni* (după numele "descoperitorului")”.

(https://ro.wikipedia.org/wiki/Omul_de_Piltdown)

Tot așa cum ei, oamenii de știință, iau în derâdere sau ignoră credințele altor oameni, tot astfel sunt și ei, la rândul lor, ridiculizați sau ignorați de alți oameni, în ciuda argumentelor lor pretins științifice...

Oare chiar și în cea mai absurdă dintre concepții, care este considerată de către savanți ca fiind pseudoștiință, nu se poate găsi măcar un mic fragment de adevăr ? Oare poate exista un fals absolut ?...

Separarea aceasta a judecăților în adevăr absolut și fals absolut, nu este benefică cunoașterii, dimpotrivă, nu este decât o limitare a acesteia, ceea ce nu poate fi decât regretabil... Poate că ar trebui să admitem o logică polivalentă, în care să existe mai multe nuanțe de adevăr și de fals, spre exemplu, orice judecată ar trebui să fie adevărată,

falsă, posibil adevărată, posibil falsă, minim adevărată, minim falsă... Poate că în felul acesta cunoașterea ar fi mai nuanțată și mai productivă...

În definitiv, de ce ar exista un adevăr absolut și un fals absolut ? Cine poate garanta asta, cine poate dovedi asta ?... Mai degrabă ar fi vorba de un adevăr relativ și un fals relativ... Și istoria ne învață că mai degrabă este vorba de relativitatea adevărului și a falsului decât de absolutizarea acestora... Ceea ce era adevărat odată, a devenit fals altădată...

Cred că domnul Gr. Tăușan, în cartea sa „Orientări filozofice” (Editura Universală, București, 1937) avea dreptate atunci când afirma:

„În realitate, singurul control al realității este concordanța senzațiilor mele cu ale celorlalți.” (Pag. 52)

Poate că așa s-ar putea explica varietatea aceasta a... „adevărurilor” și a concepțiilor... Există adevărul și realitatea oamenilor de știință (aceștia nu alcătuiesc însă toată societatea omenească) - există o concordanță a senzațiilor, a judecăților, a credințelor acestora și de aceea sunt convingși că tot ceea ce ei afirmă despre lume este chiar... realitatea obiectivă... Tot astfel, există adevărul și realitatea credincioșilor, adevărul și realitatea filozofilor, adevărul și realitatea artiștilor, adevărul și realitatea oamenilor simpli...

Dar... totul se diversifică și se schimbă... Ceea ce au crezut unii oameni la un moment oarecare că este realitatea, la alt moment, această credință a dispărut, au venit alți oameni, cu alte idei, cu alte percepții, cu alte concepții, care au înlocuit vechea credință...

Iată un aspect descris de către Stanislav Grof în remarcabila carte „Călătoria ultimă – dincolo de frontierele morții” (Elena Francisc Publishing, 2007, trad. Rluca Tudor):

„Cele mai importante mistere ale Antichității au fost celebrate timp de aproape 2000 de ani (circa 1500 î. Hr. – 400 d. Hr.) în onoarea zeiței grece a fertilității, Demetra, și a

fiicei ei, Persefona, la Eleusis, un oraș grecesc la circa 25 km vest de Atena.” (Pag. 64)

„Ceea ce li se oferea inițiaților în Eleusis trebuie să fi fost cu adevărat extraordinar dacă timp de mai multe secole, mii de oameni, inclusiv mari personalități ale Antichității, au fost dispuși să călătorească de la mari distanțe pentru a participa la mistere.” (Pag. 65)

„Activitățile ceremoniale din Eleusis au fost întrerupte brutal când împăratul creștin Teodosie a interzis participarea la mistere și toate celelalte culte păgâne. La scurt timp după aceea, în anul 395 d. Hr., invadatorii goți au distrus sanctuarul.” (Pag. 65)

„Relatări despre experiențele de la Eleusis conțin multe referiri la viziuni fantastice, cu lumini de o intensitate supranaturală, descrise adesea în termeni de antiteze și polarități, cum ar fi întuneric și lumină sau teroare și beatitudine.” (Pag. 67)

Așadar, timp de două mii de ani, oamenii percepeau o realitate anume, diferită de aceea a „savanților” serioși din zilele noastre, iar această percepție s-a transmis din generație în generație timp de două mii de ani... Ce importanță are că acum oamenii de știință au o altă percepție a realității decât a acelor oameni ? Răspuns evident: nici o importanță !

Rămâne de văzut dacă această percepție a oamenilor de știință contemporani va dăinui... două mii de ani...

Dar mai este ceva... Sunt unii savanți (de obicei matematicieni, fizicieni, informaticieni, astronomi, filozofi, dar nu numai) care afirmă că tot ceea ce nu poate fi exprimat matematic, este pseudoștiință, că descrierea Universului nu poate fi făcută decât în limbaj matematic, că... Dumnezeu este matematician, că totul în lumea asta este matematică... Dacă este așa, nu pot să nu mă întreb: de ce oare sunt atâția oameni care nu pricep deloc... matematica și chiar mai mult nu sunt interesați de matematică, din moment ce este un limbaj universal ?... Mi se pare că dacă totul este matematică